

Arrest

nr. 149 011 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juli 2014 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name haar Nederlandse echtgenote H. E.

1.2 Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 3 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A(...) Voorna(a)m(en): H(...) Nationaliteit: Canada

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) RR: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 en legde ter staving van die aanvraag een gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte voor. De F-kaart werd afgeleverd op 18.07.2014. Overeenkomstig het administratief dossier werd; betrokkenes aanvraag als gunstig beoordeeld. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht gezien dit overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 net het document is dat moet aanvaard worden als bewijs van verwantschap.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte het als rechtsgeldig kan worden beschouwd. Het Antwerpse parket adviseerde negatief betreffende de erkenning van het buitenlandse huwelijk op 10.07.2014, waarna de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen besliste het huwelijk niet te erkennen op 17.07.2014. Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene eigenlijk onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie heeft bekomen. Het parket is van mening dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft wegens het clandestien karakter van het huwelijk, het feit dat de Nederlandse partner aanzienlijk ouder is dan betrokkene en betrokkene niet kan worden aangetroffen op zijn adres en zowel mijnheer als mevrouw elke medewerking aan het onderzoek weigerden..

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42septies heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 februari 2015 een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) heeft ingediend als partner van H. E.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2.2 De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet aantoonbaar wat haar actuele belang is bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing, nu zij inmiddels op dezelfde grond een nieuwe aanvraag heeft ingediend, waaromtrent een nieuwe beslissing dient te worden afgewacht.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij met dit betoog niet uiteenzet op welke manier de verzoekende partij geen belang zou hebben bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar middels de bijlage 21 werd betekend.

Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting van 28 mei 2015 ook terecht aanhaalt, dat de nieuwe aanvraag van 17 februari 2015 blijkens de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt, gestoeld is op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, terwijl uit de thans bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat het eerder toegekende verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet werd aangevraagd. Zodoende mist het betoog van de verwerende partij dat het een nieuwe aanvraag op dezelfde grond zou zijn ingediend feitelijke grondslag en maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen actueel belang zou hebben bij het aanvechten van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen. Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. (...)”* Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115.993 en 115.995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740). De door de verzoekende partij aangevoerde middelen, waarvan het eerste betrekking heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het tweede op het bevel om het grondgebied te verlaten, worden dan ook afzonderlijk behandeld.

4.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikel 54 van het K.B. van 8.10.1981 luidt als volgt (eigen onderlijning): (...)

Dat artikel 54 een discretionaire bevoegdheid bevat, gelet op de bewoordingen “zo nodig”.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 52 §4 van de Vreemdelingenwet (met analoge bewoordingen “desgevallend”) en stelt dat deze naar analogie van toepassing is.

In het arrest nr. 64.084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde de Raad als volgt: (...)

De Belgische staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest. De Raad van State oordeelde als volgt: (...)

In casu wordt geen wettelijke basis gegeven waarop het bevel steunt; de beslissing geeft enkel de wettelijke basis en een opsomming van de motieven op basis waarvan het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Ook in de akte van kennisgeving wordt een wettelijke basis noch een motivering gegeven voor het bevel.

Dat art. 54 van het Vreemdelingenbesluit geschonden is.

Dat ook aan het vereiste van art. 8 Vw niet is voldaan. Art. 8 Vw luidt als volgt: (...)

Dat de motivering op geen enkele manier verwijst naar één van de gronden genoemd in art 7 Vw.”

4.2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Hij betoogt dat uit de beslissing niet blijkt waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd geïncorporeerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing geen verblijfsrecht heeft, waardoor zij het grondgebied dient te verlaten.

Het tweede middel is ongegrond.”

4.2.3 Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook aangeeft, luidt artikel 8 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In de bijlage 21 wordt met betrekking tot het grondgebied te verlaten slechts het volgende gesteld: *“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”*. Vervolgens wordt er onder *“Reden van de beslissing”* slechts ingegaan op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en geenszins op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat de motivering op geen enkele manier verwijst naar één van de gronden genoemd in artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing geen verblijfsrecht heeft, waardoor zij het grondgebied dient te verlaten. De Raad wijst erop dat de bijlage 21 geen enkele motivering in deze zin bevat, het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers juridisch noch feitelijk gemotiveerd, zodat dit een *a posteriori* motivering betreft, die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering te herstellen. Bovendien doet dit betoog hoe dan ook geen afbreuk aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 8 van de vreemdelingenwet en

aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde die, zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, blijkt uit de bewoordingen van het hoger geciteerde artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, op grond waarvan een bijlage 21 slechts “zo nodig” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wordt aannemelijk gemaakt.

4.2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4.3.1 Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen luiden als volgt: (...)

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Dit luidt als volgt: (...)

Ook wordt verwezen naar artikel 40bis §2 1° Vreemdelingenwet: (...)

Vooreerst beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Op het moment van het afleveren van de F-kaart op 18.07.2014 werd blijkens de bestreden beslissing “overeenkomstig het administratief dossier” de aanvraag van verzoeker als gunstig beoordeeld.

Ofwel zat op dat moment het negatieve advies van het parket nog niet in het administratief dossier, dan wel werd dit over het hoofd gezien.

Hoe dan ook diende Dienst Vreemdelingenzaken zich te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, daar zij op de hoogte waren dat er een advies van het parket was gevraagd door de ambtenaar.

Verweerder heeft het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, nu hij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij verzoeker eerder op basis van het huwelijk een verblijfsrecht toestond en hij dit gegeven heeft genegeerd bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Verzoeker beroept zich tevens op het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel, waaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

Immers deed verzoeker een aanvraag overeenkomstig artikel 40bis §2 1° Vreemdelingenwet en legde ter staving een gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte voor.

Op 18.07.2014 bleek dat de aanvraag gunstig werd beoordeeld en bijgevolg werd aan verzoeker een F-kaart afgeleverd.

Een half jaar later, op 03.02.2015, kreeg verzoeker echter de horen dat er reeds op 30.09.2014 een einde werd gesteld aan zijn verblijf op grond van een negatief advies dat zou zijn afgeleverd betreffende de erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Het advies van het parket dateert reeds van 10.07.2014 en de daaropvolgende beslissing tot niet-erkenning van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen van 17.07.2014.

Met andere woorden vertrouwde verzoeker er inderdaad terecht op dat het gunstige oordeel door Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen overeenkomstig het administratief dossier.

Aangezien nu toch blijkt dat dit oordeel toch niet meer gunstig is, werd dit beginsel geschonden. Verweerder is de overheid die bevoegd is voor de toekenning van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie.

Verweerder is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde huwelijksakte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Verweerder heeft op basis van de door verzoeker voorgelegde stukken echter rechtsgevolgen verbonden aan het door verzoeker aangegane huwelijk.

Op basis van dit huwelijk werd hem immers een verblijfsrecht toegestaan, maar dit standpunt werd dan plots herzien.

Het feit dat naderhand blijkt dat het parket adviseerde om een huwelijksakte toch niet te erkennen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder deze akte reeds erkende en hieraan, binnen zijn bevoegdheid, gevolgen verbond.

Het advies van het parket laat ook niet toe om vast te stellen dat verzoeker zou gefraudeerd hebben bij zijn verblijfsaanvraag.

Verzoeker stelt dat hij alle stukken heeft overgemaakt die toelieten te oordelen over de rechtsgeldigheid van zijn huwelijk en dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit kan afgeleid worden dat hij hierbij gefraudeerd heeft, wat zou toelaten de oorspronkelijke beslissing waarbij haar een verblijfsrecht werd toegestaan te herzien.

Bijgevolg werd ook de materiële motiveringsplicht werd miskend, daar er geen gegeven voorhanden is dat toelaat te besluiten dat verzoeker zich schuldig maakte aan enige handeling die als fraude kan beschouwd worden in de zin van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Voor zover als nodig merkt verzoeker nog op dat hij de niet-erkenning van het huwelijk zal betwisten bij het daartoe bevoegde rechtscollege."

4.3.2 Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op

deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42septies van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In casu dient te worden vastgesteld dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de voorgelegde gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte van doorslaggevend belang was bij het toestaan van het verblijfsrecht, maar dat onderzoek intussen heeft uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd. De verzoekende partij wijst op het feit dat haar op 18 juli 2014 een F-kaart werd afgeleverd, dat zij een half jaar later, op 3 februari 2015, te horen kreeg dat er reeds op 30 september 2014 een einde aan haar verblijf werd gesteld op grond van een negatief advies betreffende de erkenning van het buitenlands huwelijk, dat het advies van het parket reeds dateert van 10 juli 2014 en de daaropvolgende beslissing tot niet-erkenning van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 17 juli 2014. Zij meent dat de gemachtigde de huwelijksakte overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het Wetboek IPR) reeds erkende en er rechtsgevolgen aan verbond en dat het feit dat naderhand blijkt dat het parket adviseerde om de huwelijksakte toch niet te erkennen hieraan geen afbreuk kan doen. Ten slotte geeft de verzoekende partij aan dat het advies van het parket ook niet toelaat vast te stellen dat zij zou gefraudeerd hebben bij haar aanvraag en dat er geen gegeven voorhanden is dat toelaat te besluiten dat zij zich schuldig maakte aan enige handeling die als fraude kan worden beschouwd in de zin van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 42septies luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of

ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

In de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt in de eerste plaats aangegeven dat de voorgelegde gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte van doorslaggevend belang was bij het toestaan van het verblijfsrecht. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Vervolgens wordt aangegeven dat onderzoek intussen heeft uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd, waarbij verwezen wordt naar een advies van het parket van 10 juli 2014 en een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 17 juli 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op 10 juli 2014 inderdaad een negatief advies heeft gegeven aangaande de erkenning van het op 16 oktober 2012 in Egypte voltrokken huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw H. E. en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17 juli 2014 aan de verzoekende partij meedeelt dat haar huwelijk niet erkend wordt en zodoende niet in- of overgeschreven wordt. Ook deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist. Zij uit echter kritiek op het feit dat deze elementen dateren van vóór het toekennen van de F-kaart op 18 juli 2014 en op het feit dat haar huwelijk reeds erkend werd door de gemachtigde voor het toestaan van het verblijfsrecht. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde slechts op 31 juli 2014 – en aldus na de afgifte van de verblijfskaart op 18 juli 2014 – door de Cel Schijn- en Afdwongen Huwelijken van de stad Antwerpen op de hoogte werd gebracht van het feit dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw H. E. niet erkend zal worden en van de twee voormelde documenten van 10 en 17 juli 2014. Zodoende valt niet in te zien op welke manier de gemachtigde met deze informatie had kunnen rekening houden, wanneer hij het verblijfsrecht op grond van het huwelijk in kwestie toestond aan de verzoekende partij, zodat ook niet valt in te zien op welke manier hij in dit verband onzorgvuldig zou zijn geweest.

De verzoekende partij meent tevens dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden en dat het feit dat naderhand blijkt dat het parket adviseerde om de huwelijksakte toch niet te erkennen geen afbreuk kan doen aan het feit dat de gemachtigde deze huwelijksakte reeds erkende en er rechtsgevolgen aan verbond. De Raad benadrukt in de eerste plaats nogmaals dat de gemachtigde op het ogenblik van het toekennen van de verblijfskaart niet op de hoogte was van het feit dat het huwelijk niet erkend was. De Raad wijst er tevens op dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet betrekking heeft op zowel de weigering van de binnenkomst als de beëindiging van het verblijfsrecht. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk dat het gaat om informatie, documenten, fraude of middelen *"die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht"*. In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht, omdat de gemachtigde op basis van de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk meent dat moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij eigenlijk onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie heeft verkregen, waarna verwezen wordt naar de concrete elementen die in het advies van het parket worden aangegeven. De verzoekende partij betwist niet dat deze concrete elementen inderdaad blijken uit het advies van 10 juli 2014 van de procureur des Konings. In de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten dat moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt, waarna verwezen wordt naar het betrokken document, met name de huwelijksakte, en het feit dat dit wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen. Gezien voormeld artikel 42septies tevens betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht en gezien het *in casu* gaat om een document dat van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen, kan het niet anders dan dat aan dit document, de buitenlandse huwelijksakte, in eerste instantie een gevolg werd verbonden, met name de erkenning van het verblijfsrecht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, door gebruik te maken van een wettelijke bepaling, met name artikel 42septies van de vreemdelingen, om een einde te stellen aan het verblijfsrecht wanneer naderhand blijkt dat de huwelijksakte niet erkend wordt, het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel zou geschonden hebben. De verzoekende partij maakt in dit verband ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op een onjuiste of kennelijk onredelijke manier van voormeld artikel 42septies toepassing zou hebben gemaakt. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift weliswaar dat het advies van het parket niet toelaat vast te stellen dat zij zou gefraudeerd hebben en dat er geen gegeven voorhanden is dat toelaat te besluiten dat zij zich schuldig maakte aan enige handeling die als fraude kan beschouwd worden in de zin van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, maar zij verliest hierbij uit het oog dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geen sprake is van fraude. De toepassing van voormeld artikel 42septies wordt immers

gestoeld op het feit dat de verzoekende partij het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt, en dat dit document, *in casu* de huwelijksakte, wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij op generlei wijze betwist of meent dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde op basis van de door hem aangehaalde elementen uit het advies van het parket, met name *“dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft wegens het clandestien karakter van het huwelijk, het feit dat de Nederlandse partner aanzienlijk ouder is dan betrokkene en betrokkene niet kan worden aangetroffen op zijn adres en zowel mijnheer als mevrouw elke medewerking aan het onderzoek weigerden”*, heeft geoordeeld dat moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij eigenlijk onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie heeft bekomen.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog zonder meer dat zij de niet-erkenning van het huwelijk zal betwisten bij het daartoe bevoegde rechtscollege. In dit verband kan worden opgemerkt dat noch uit het verzoekschrift van 5 maart 2015 blijkt noch ter terechtzitting van 28 mei 2015 is gebleken dat de verzoekende partij zulk beroep reeds heeft ingesteld. Daarnaast blijkt uit een *“synthesedocument telefoongesprek”* in het administratief dossier dat de gemachtigde op 30 september 2014 bij de *“Vd Antwerpen”* heeft nagevraagd of zulk beroep reeds werd ingesteld, waarop het volgende geantwoord werd: *“Tot op heden niet. Wij krijgen daar normaal gezien bericht van door het parket, dit blijkt in deze niet het geval”*. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke manier het feit dat zij beroep zal instellen of reeds ingesteld heeft, de wettigheid van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan aantasten.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 42septies van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

4.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE